

COSTI GURGU

REȚETARIUM

Postfață de
DAN-SILVIU BOERESCU

TRITONIC
fiction.ro

Costi Gurgu s-a născut la 1 aprilie 1969 la Constanța. Și-a luat licența în drept și relații internaționale în 1995, la București, apoi a absolvit un program de design la Westminster College, Londra, în 1998. A lucrat ca designer pentru diverse reviste, iar în 2004 s-a stabilit la Toronto, unde în prezent este designer la LexisNexis Canada Inc. A debutat în 1993 cu povestirea *Minunata Caoara*, în Jurnalul SF. A publicat peste 30 de texte în reviste, almanahuri (*Anticipația* 1997 și 1999-2000, *Nautilus* 2001) și antologii, fiind unul dintre autorii români publicați și în spațiul anglo-saxon: Hologram Tales (Anglia) și Quantum Muse (SUA). A câștigat numeroase premii, dintre care cele mai importante sînt Marele premiu la Colocviul „Dincolo și dincoace de mainstream“, Călărași, 1999 și premiul II la concursul Nemira 1994, secțiunea roman, pentru *Rețetarium*, rămas pînă acum nepublicat. Este membru fondator al grupului KULT, pentru care a coordonat primele trei antologii: *Cronicile singelui* (ProLogos, 2000), *Vre-mea demonilor* (revista Ficțiuni, nr. 5, 2001) și *Radharc* (Millennium Press, 2005). Alte antologii în care este prezent: *Arca împlinzitorilor de fantasme* (2000), *Timpul eroilor* (2001), *România SF 2001*. În 2000 i-a apărut primul volum de proză scurtă, *Ciuma de sticlă*, la Editura ProLogos.

Cu dragoste lui Vali, pentru sprijin și inspirație.

Un Fel trebuie să arate atât de greșos, încât să-ți vină, imediat ce-l vezi, un gust amarui pe limbă, care să activeze glandele acidulare, să te încerce un spasm jugular și apoi să-ți simți stomacul încrețindu-se și tîrîndu-se pe gît în sus. Numai atunci vei putea spune: „Da, mi-e atât de poftă, încît n-aș mai putea trăi o clipă cu gîndul că n-am gustat din Felul ăsta.“

*(Din Învățăturile Gastronomice ale
Maestrului Rețetar Plabos)*

I. HITISSHUL LEOMI

— Pădurile erau de un albastru intens, cu frunzișul moale și bogat, ca un perete vegetal. Nu era loc de trecere cu toată caravana. Semnele pe care le pusese războinicii noștri la ultima incursiune, de acum mai bine de treizeci de ani, rămăseseră în urmă deja de două zile. Am alcătuit un grup de explorare și am lăsat caravana în ultimul luminiș accesibil. Înaintarea era dificilă chiar și pe jos.

Ucenicul cartograf își trase răsuflarea, înghiți cu zgomot din burduful cu apă și-și rearanjă poziția pe sacii din interiorul căruței. Continuă cu vocea sa groasă:

— Drumul s-a transformat rapid într-un urcuș. Am realizat că urma să fie un munte, cu poalele blînde și împădurite, vuind de fiare multe și necunoscute. Chiar noi am întrezărit cîteva dintre ele, dar n-am reușit să prindem nici una. Am cules în schimb un întreg ierbar, 2476 de soiuri, pe care vrăciul nostru a început degrabă să-l cerceteze, comparîndu-l cu colecțiile din celelalte călătorii. Pradă bogată, ne repeta el, cel puțin opt sute de soiuri noi.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă? îl zori unul dintre tinerii care ascultau în semiîntunericul căruței.

Povestitorul chicoti blînd, apoi reluă:

— După numai două zile ne-am dat seama că o să fie vorba, de fapt, de un lanț de munți din care urma să facă parte și masivul pe care ne aflam. Pădurile se răriseră, solul devenind stîncos, cu pietre verzui și albastre, lucioase, unele dintre ele încă ude și sărate de briza facerii. Pe alocuri erau melci și scoici uriașe, cîteva palpitînd cu ultimele puteri, ori căutînd scăpare în cîte o baltă mocirloasă. Ne apropiam de capăt. Aerul era greu și umed, așternîndu-ni-se pe fețe precum un vîl înmuiat în mare. Respiram cu dificultate. Mici cutremurături ne încercau pașii. În mai puțin de o zi de mers, am reușit să atingem marginea lumii...

Făcu o pauză de efect, spionîndu-i cu coada ochiului pe tineri, apoi îl privi pe Morminiu, de data asta cu o față serioasă.

— Am stat pe marginea lumii la capătul ei. Era o ceață deasă și involburată, iar picioarele ni se scîldau în valurile mării primordiale. Ne păstram cu dificultate echilibrul, întrucît pămîntul se cutremura încontinuu. Și Sfînte Carami, mirosurile alea de început de lume parcă ne luaseră mințile. Grele, le simțeam pe gît în jos, sufocîndu-ne, îmbibîndu-ne cu esențe divine. N-am fi rezistat mult timp în acele ținuturi nou-născute. Așa că am înfipt însemnul Frăției noastre pe malul lumii, pentru a fi regăsit de viitoarele expediții, am adunat în jurul lui o grămadă mare de pietre pe care le-am zidit împreună într-un mic turn și am apucat îndărăt pe același drum, însemnat la venire.

Căruța se opri brusc. Afară gălăgia creștea infernal. Copiii dispărură imediat pe sub faldurile coviltirului. Glasurile lor se alăturară furnăiturilor traumilor de tracțiune și strigătelor celorlalți membri ai caravanei. Ucenicul își scoase capul din căruță, schimbă cîteva cuvinte cu conductorul, după care se întoarse:

— Cred că te-ar interesa să vezi asta.

Morminiu își ascunse însemnările în rucsacul din piele de șarpe, își puse lentilele fumurii și urmă silueta masivă a celui alt. Sări din căruță în praful drumului. Se poticni și privi în jur icnind dureros. În ciuda lentilelor, ochii începuseră să-i lăcrimeze. Imaginea întinderii de apă îi juca în fața privirii. Soarele urcase mult prea sus pentru el, iar drumul larg — un uriaș șarpe alb, tivit cu mătase roșie — se întindea de la un capăt la celălalt al orizontului, strălucind obositor pentru privirea călătorului. Împrejur — deșertul lichid, verde, punctat cu pîlcuri de stof ruginiu și stînci uscate și crăpate de soare. O pasăre-bumerang se avîntă să întîmpine amiaza, rotindu-se cu frenezie în jurul centrului său de greutate. Morminiu răsufală adînc.

Caravana, cu cele peste treizeci de căruțe și turme de animale, se oprise în mijlocul drumului, aparent fără nici un motiv. Majoritatea membrilor tribului se deplasau agitați spre capătul ei din față. Hărmălaia era de nedescris. Spre stînga se înălța ca un zid malul extrem al Cîmpiei Suspendate de Apă, mal marcat cu un pinten poleit în aurul zilei. Atît malul, cît și drumul se revărsau în acest ultim reper. Acolo unde călătoria trebuia să ia sfîrșit, pricepu de îndată Morminiu.

Ucenicul îl apucă de o mîneacă și începu să-l tragă după el. Fusesse tînăr și neștiutor cînd părăsise aceste ținuturi, așa că așteptarea sa era la fel de mare ca și a lui Morminiu. Depășiră în fugă toate celelalte căruțe, apropiindu-se de margine. Ocoliră pintenul, își păstrară echilibrul cu greu și se opriră cu răsufierea tăiată. Erau pe buza Cîmpiei Suspendate. La picioare li se întindea o lume magică, la care Morminiu visase și pentru care se pregătise întreaga copilărie și adolescență.

Apa se prăvălea în uriașe cascade, din terasă în terasă, pînă pe fundul văii unde trona cel mai mare și mai frumos Carami — Caramiul Regal, capitala Regatului Verde. Trupul orașului acoperea o suprafață imensă, străjuit într-o parte de un lanț muntos cu piscuri îngropate în nori, mult deasupra nivelului Cîmpiei Suspendate, iar în cealaltă parte revăr-

sîndu-se mătăhălos peste o întindere uscată, pictată din loc în loc cu minunate lacuri, de un verde-cristalin prețios, cu păduri din legendarii copaci albaștri de uscat și brăzdată de drumuri comerciale ce tăiau ținutul spre nordul regatului. Orașul-monstru, el însuși un munte, se pierdea în zare, în valurile de căldură ale amiezii. Pe pantele lanțului muntos și pe povârnișul malului Cîmpiei Suspendate, crescuseră pe alocuri în umbra orașului, într-o mocirlă aburindă, pîlcuri de sequ de o culoare bolnăvicioasă, contrastînd cu vigoarea trunchiurilor noduroase.

Morminiu tremura de încîntare, savurînd priveliștea cu o lăcomie pe care cu greu și-o imaginase. Alături de el, ucenicul plîngea cu o expresie de fericire ce-i luminase chipul blînd. Întreg tribul ajunsese de acum pe mal și pentru cîteva minute se lăsă liniștea. Căzură cu toții în genunchi și se prosternară cu evlavie în fața Monstrului.

Verde-cenușiu-lucios, corpul Caramiului se înălța din apa turbure a lacului format pe fundul văii, etalînd o masă cîrnoasă cu mușchi și vine întinse tresărînd sub pielea umedă. Spinarea nu-i era vizibilă, fiind expusă deasupra nivelului Cîmpiei. N-avea o formă căreia să-i dai vreun sens și nici o simetrie a înfățișării, diferitele flancuri expuse fiind deosebite între ele. O centură osoasă îi încingea trupul chiar deasupra gurilor de intrare, capetele ei pierzîndu-se spre cealaltă extremitate a creaturii. În apa lacului unduiau forme tentaculare prizoniere ale unor curenți puternici.

Drumul cobora din terasă în terasă, în curbe strînse, prezentînd orașul de sus în jos, iar odată ajuns în vale se derula direct spre una dintre gurile monstrului. Alte drumuri asemănătoare tăiau malul Cîmpiei din diverse direcții. Grupuri mai mici de călători și chiar alte caravane coborau alene spre fundul văii.

Tribul Frăției se puse iar în mișcare, dar de data aceasta Morminiu își păstră la ochi lentilele și rămase împreună cu ucenicul cartograf în afara coviltirului, alături de conductor. Nu dorea să piardă spectacolul.

După mai mult de o oră de mers, trupul orașului acoperise tot orizontul. Mai aveau puțin și primele căruțe urmau să atingă fundul văii. Morminiu începu să studieze amănuntele mai atent, încercînd să pună de-o parte sentimentele aproape religioase în fața priveliștii și să-și regăsească spiritul obiectiv. De la un anumit nivel, soarele rămăsese în spatele stîncilor și al copacilor, o umbră răcoroasă punînd stăpînire pe împrejurimi. Își scoase lentilele și le strecură înapoi în rucsac. Pielea groasă a monstrului, pe care se scurgea o mîzgă mucilaginoasă, se termina brusc deasupra centurii osoase. Imediat sub aceasta se afla gura de intrare, căscată hidros, spre care se îndreptau ei.

Simți pentru prima oară frica. Se crispă și simți cum i se ridică părul pe spate făcîndu-l să arate ca o bilă umflată și îmblănită. Ucenicul cartograf își păstra aerul calm, de fril care a trecut prin multe. Primele căruțe fuseseră deja înghițite în întunericul bălos al gurii. Încă puțin, erau deja pe fundul văii, iar drumul se îndrepta direct spre intrare. Tot tribul era cuprins de o liniște stranie.

Îl izbi un aer rece și un iz dulceag, de plante fermentate. Se scutură violent, străbătut de un frison, și își încleștă mîinile pe lemnul banchetei. Pătrunseră. Picături mari și înghețate îl plezniră în creștet. Încercă să-și obișnuiască ochii cu întunericul, întorcîndu-și capul dezorientat.

Vehicolul se deplasa, încet, înainte. Reuși să distingă că erau pe un pod ce traversa un șanț adînc și lat. Partea sa de căruță fiind chiar lîngă balustradă, aruncă o privire în jos. Pe fundul șanțului se frămînta ceva, într-o mișcare șerpuită, încetinită de frecarea cu pereții musculoși.

— Ia obolul și aruncă-l, îi pasă, în șoaptă, ucenicul o legătură de plante.

— Poftim?

— Caramiul își cere obolul de la fiecare căruță. Ia legătura de sequ și arunc-o în șanț.

Morminiu se supuse fără nici o altă întrebare. Icnii în efortul de a ridica legătura aproape la fel de mare cît corpul său, apoi cu o zvicnire o aruncă peste balustradă. Acel ceva

din șanț, ca un șarpe uriaș, șfichiui prin aer prinzînd din zbor secul aruncat, după care căzu cu un pleoscăit pe fundul gropii, unde se dezlănțui brusc o violentă viermuială. Zgomotul frămîntărilor din adîncuri crescuse, iar la un moment dat „ceva”-ul mai plezni o dată în aer exact pe lîngă balustradă. Cei trei frili de pe banchetă tresăriră la unison, dar traumii nu părăură intimidată de nici un fel, păstrîndu-și ritmul lent.

Depășind podul, cotiră la stînga pe un culoar ceva mai larg și, în fine, lumina se înfiripă intimidată. Celelalte căruțe erau oprite la mică distanță în față pentru vămuire.

Caravana îl lăsă într-una dintre piețele centrale, foarte elegantă și bine întreținută, unde, după indicațiile bătrînului său maestru, trebuia să fie palatul Hitisshului Leomi. „Cînd vei fi întrebat, spune că ești trimis de Maestrul Rețetar Plabos. Să i te adresezi cu Mărite Hitissh, ori cu Înălțimea Ta, și în nici un caz să nu te lauzi că ai Cartea de Căpătii. Tot ce știi este aici”, îl mai învățase Plabos, ciocănindu-și fruntea.

Palatul Hitisshului era un adevărat monstru pe lîngă celelalte. Osul zidurilor se înnegrise de timp, iar pe la ferestre și aerisiri, canaturile se căptușiseră cu scoici. Intrarea semăna cu un bot căscat, garnisit cu colți încovoiați. Treptele erau limba îmbăloșată, derulîndu-se pînă la stradă.

Deschise poarta numai cîteva secunde, apoi o închise rapid și se retrase cîteva pași, prevăzător. Doi dropși albi, sărînd de pe o labă pe cealaltă, își făcură apariția din spatele clădirii. Ochii mici și roșii erau înconjurați de colți încovoiați, iar spatele, pînă în vîrfurile cozii, era armat cu țepi lungi și subțiri, fini ca niște fire de păr. Țepii detașabili supurau un venin vestit pentru usturimile pe care le putea provoca. Se opriră în fața porții, zgîriind pavajul cu cele două labe.

Morminiu se întinse încet, cu mișcări lente și calculate, neslăbindu-i din ochi, și lovi clopotul ornat cu blazonul familiei Lormont. Palatul era întunecat și tăcut. O aparență de părăsire, chiar de paragină, înghețată inima Rețetarului. Mai lovi o dată clopotul, sesizînd tremurul de ațîțare al celor două bestii și balele ce le picurau în stropi groși și cleioși pe osul aleii.

Într-un târziu, din palat ieși un fril între două vârste purtând blazonul Casei pe piept. Nu avea un costum anume, nu puteai realiza dacă era un servitor, dacă era din garda palatului ori poate chiar ceva mai mult. Se oprise în capul scărilor și-l privea pe Morminiu cu un aer gânditor.

După câteva secunde, Rețetarul își examinează la rîndul său hainele, cam mototolite după lunga călătorie în căruțe, dar curate. E drept, simple și fără blazon, fără nici cel mai mic ornament, doar niște pînze aspre și bocanci prăfuiți de călătorie. Își ridică iar privirea și se îndreaptă din spate:

— Tocmai am sunat din clopot. Probabil că am făcut-o cu intenție.

Încercase să-și rețină ironia din glas, nu știa cu cine are de-a face.

— Într-adevăr, îi replică individul deplasîndu-se cu încetineală spre poartă. Sper să fie ceva important, altfel...

— Transmite-i Măritului Hitissh că am venit din partea Maestrului Plabos.

Frilul Hitisshului afișă o figură dezgustată și începu să apese meticulos pe clanță.

— N-ai auzit de marele Plabos? făcu uimit Morminiu.

Nici o reacție. Poarta începuse să se deschidă, iar dropșii se îmbulzeau să iasă.

— Nu face greșeli, se precipită Morminiu simțind că transpiră din abundență.

Își scoase sabia de pe spate, mînerul ei catifelat și vibrația familiară a lamei redîndu-i stăpînirea de sine, și continuă făcînd doi pași înapoi:

— Comunică-i numai numele de Plabos și vei vedea.

— Bineee! individul propti poarta la loc spre frustrarea celor două animale. Poarta e însă deschisă. Dacă dropșii văd că te îndepărtezi, vor sări pe tine. Așa că e mai bine să aștepti pînă mă întorc.

Se întoarse fără grabă și intră în palat. Morminiu se sprijini în sabie și începu să privească împrejur, să admire arhitectura orașului, aerul maiestuos al pietelor, orice numai să evite ochii alungiți și roșii ai bestiiilor care rîcneau ațîțate

cu etichete. Ar fi plecat și i-ar fi transmis mai întâi un mesaj Hitisshului, pentru a-și face o programare. Nu-și închipuise ce greu e să pătrunzi într-o astfel de Casă. De unde venea el, era altfel.

Se privi iar — da, probabil că arăta a provincial, dar era curat și decent îmbrăcat. Doar nu locuia toată lumea bună în Caramiul Regal! În cele din urmă nu mai reuși să-i evite pe cei doi hămesiți, rîcîiturile lor de os pe os zgîriindu-i nervii. După o așteptare interminabilă, cînd tocmai credea că se va prăbuși lingă poartă cu dropșii lipiți de gratii, tremurînd într-o cascadă de bale, respiră ușurat să-l vadă pe frilul Hitisshului întorcîndu-se ceva mai grăbit.

— Intră, dar să știi că sînt cu ochii pe tine, îl avertiză el pe Morminiu, vădit nemulțumit. Și să lași sabia aia la intrare.

Morminiu înghiți obrăznicia cu ochii în pămînt. Dar își fixă arma înapoi pe spate dînd de înțeles că e un subiect închis. Intră cu blana făcută perie, încercînd totuși să pară demn cînd defilă prin fața celor doi paznici ai palatului. Individul întinse mîna spre sabie însă Rețetarul i-o prinse fulgerător și-l privi în ochi. Animalele mîriiră încinse și le simți respirația pe picioare. Era mai scund și mai firav decît celălalt însă se umflă cît putu de mult strîngîndu-i încheietura ca într-o menghină. El nu era un servitor, era un Retetar, și indiferent de funcția individului, își depășise deja cu mult atribuțiile.

— Ar fi ultima mișcare pe care ai face-o! îl avertiză Morminiu printre dinți. Păstrează-ți locul, te previn.

Individul renunță. Își lăsă mîna, tremurînd de furie. Se vedea că nu îi este frică, dar nu era în măsură să ia singur o asemenea hotărîre. Morminiu îl mai privi cîteva secunde în ochi, apoi se întoarse și intră în palat.

— Am înțeles că te-a trimis Plabos, i se adresă Hitisshul cu o voce răgușită și groasă, fără să-l învrednicească cu vreo privire.

Stătea tolănit pe o canapea dintr-un os încovoiat, crescut din pardoseală, care pe partea orizontală era acoperit de un strat gros și cărnos. Sorbea încet, cu zgomot supărător, o

licoare urît mirositoare. Atît de gras, încît puteai fi convins că plăcerea i se transformase în viciu. Dar sub grăsime se ghicea revărsarea de mușchi ce-l făcuseră odată un temut războinic. Era ca o fiară în birlogul ei. Mirosul, transpirația, carnea sa, ultima masă servită, pluteau grele, sufocante, pentru cel care tocmai intrase din aerul străzii.

Morminiu citi toate aceste lucruri și multe altele în primele secunde, aprofundîndu-le prin libertatea de a-l privi direct și de a-i studia mișcările, respirația, reacțiile.

— Da, Înălțimea-Ta, răspunse el repede.

Leomi lăsă pe un os din apropiere pocalul cu licoarea și-și introduse degetele într-un bol plin cu bomboane. În timp ce le amesteca, fără să-și ridice privirea, întrebă:

— Vorbim de același Plabos, nu-i așa?

— Fără îndoială, Înălțimea-Ta, repetă Morminiu sigur pe el.

— Cu ce treabă?

— Am fost trimis pentru a vă cere ajutorul.

Nobilul extrase în cele din urmă un cub gelatinos din bol, îl măsură cu atenție, apoi și-l vîrî în gură. Își linse degetele cu zgomot, lăsîndu-și-le îmbăloșate și începu să pleoscăie pofticios. Printre sunetele gurmănde scoase își strecură stîlcit răspunsul:

— Hmm, nu-i un început tocmai bun. Nu-mi place să ajut pe nimeni.

— Sînteți singurul prieten al Maestrului și a crezut că poate apela la Domnia-Ta pentru a-l sprijini pe unicul său Discipol.

— Ești un Retetar?

— Întocmai, Domnia-Ta.

— Și mai ești și un mincinos! tună brusc Hitisshul și canapeaua se roti mai repede decît era de așteptat, aducîndu-l pe Leomi față în față cu Morminiu. Se priveau pentru prima oară. Sucul dulce al bomboanei i se scurgea nobilului pe la colțul gurii spre bărbie, picurîndu-i cleios pe piept. Retetarul își plecă privirea, amintindu-și sfaturile lui Plabos. Abia atunci celălalt

îi observă pe manșete însemnele de Maestru Rețetar ale lui Plabos. Erau croite și aplicate cum numai el știa.

Frilul lui Leomi era deja în spatele lui Morminiu, gata să-l înjunghie la cel mai mic semn. Îi putea simți răsufierea în ceafă.

— Poate nu minți, se corectă Leomi și vocea i se transformă într-un grohăit mai blînd. Și ce-ai vrea, de fapt?

— În primul rînd, dacă ați putea ordona brutei din spatele meu să mă mai slăbească, rosti Morminiu mîeros.

Nobilul hohoti amenințător:

— E-n regulă, Babon.

Își reintroduse degetele între bomboane, le amestecă pentru cîteva secunde, după care scoase un alt cubuleț lipicios și și-l aruncă cu veselie în gură. Lipăind zgomotos la el, continuă:

— Babon este frilul meu de încredere, servitorul meu personal, gardianul meu, călăul din slujba mea, ochii și urechile mele. Trebuie să-l ierți, dar asta-i este meseria.

Morminiu se înclină respectuos și reluă:

— Plabos apelează la iubirea ce v-a legat ca tovarăși de aventură, ca să ceară pentru mine, singurul continuator al artei sale, protecția Domniei Tale și libertatea ascensiunii.

Leomi pleoscăi încîntat:

— Știi ce înseamnă asta — că trebuie să mă servești. Or, cum vrei să urci, dacă ai venit să servești?

— Cu plecăciune, Mărite, totuși sînt un Rețetar, începu Morminiu și-i surprinse nobilului privirea dezgustată ce-l studiase din cap pînă în picioare.

Hainele astea! Plabos nu-l pregătise cum trebuie, nu se gîndise și la asta! Ori, poate erau și gesturile lui?! Gesturi de țaran!

— Iar Plabos, continuă el, păstrîndu-și vocea sigură, a fost Maestrul Rețetar al Regatului și Sfetnicul Maiestății Sale.

— Ce-i asta, șantaj? începu Hitisshul amenințător. Băiete, pe aici ești un țărănoi oarecare. Poate ar trebui să te duci direct la Rege cu cererea ta, mai înainte să te dau la dropsi! îl împrôscă Leomi cu salivă încleiată cu zahăr.

Morminiu nu făcu nici cel mai mic gest să arate că a observat, ori că-i pasă. Lăsă lichidul greoi să se impregneze în textura materialului și să-i păteze hainele și continuă cu vocea calmă, încercînd să emane siguranță:

— N-am vrut să vă supăr, Mărite Hitissh, dar nobila mea profesie nu-mi permite supunere totală. Am crezut însă că a vă pune la dispoziție experiența Maestrului și pe a mea, va fi suficient pentru nimicul cerut în schimb: protecția și posibilitatea ascensiunii.

— Hmm, molfăi Leomi la o a treia bomboană. Ai limba ascuțită și s-ar putea s-o pierzi, băiete! De unde să știu eu că ești un Rețetar, iar nu un simplu bucătar? Și mai ales, că ești urmașul Maestrului, adăugă pentru sine și își umezi buzele cărnoase.

Saliva continua să i se scurgă pe la colțul gurii, în timp ce ochii mult prea bulbucați îl studiau cu aviditate pe Morminiu.

Cabinetul Hitisshului era întunecat. Nobilul roti iar canapeaua și reveni la poziția inițială, expunîndu-și profilul. Privea spre curtea interioară a palatului, în timp ce Morminiu își calcula mișcările pentru orice situație posibilă.

— Știi care-i regula mea?

— Nu, Domnia Ta.

— Cine promite și nu dă, moare păgîn înaintea celui de-al cincii sutelea Fel. Bagă bine la cap, băiete, eu nu iert niciodată!

— Mi-a povestit Maestrul, Domnia Ta.

— Știi cîte căpățîni de Rețetari zac în curtea asta? arătă înspre curtea interioară.

— Nu, Mărite.

— Mai mult de douăzeci. Nesatisfăcători! Amatori!

— N-o să fiți dezamăgit. Permiteți-mi să vă înmînez darul meu, cu profundă recunoștință, mai adăugă Morminiu așteptînd fără să răsufle.

Nada plutea inocentă. Peștele cu ochi bulbucați se rotea în jurul ei, din ce în ce mai aproape.

— Ah, Leomi, iartă-mă că te-am deranjat!

Vocea subțire, cu intonație dulceagă, sparse tensiunea momentului. Nada rămase plutind. Ochii bulbucați ai peștelui se îndepărtară de ea.

Morminiu se întoarse, surprins de intervenție. Observă în colțul îndepărtat al încăperii o friliră așteptând consimțământul Hitisshului. Tresări. Însă își stăpîni la timp reacțiile.

— Donasa, nu-i nimic, intră. Tocmai terminam. Spuneai ceva despre un dar? ridică brusc nada și-l măsură neîncrezător pe Rețetar, însă cu răsufarea îngreunată de curiozitate.

— Unul dintre cele mai bune ceaiuri care și-au răspîndit aroma sub clarul celor trei Fiice ale Cerului.

— Sub clarul celor trei Fiice ale Cerului?

— Și niciodată într-un Carami, Mărite. Preparat din plante subacvatice știute numai de mine. Este un secret absolut. Eu îi spun Verdele Zeilor, preciză din vârful buzelor Morminiu.

— Vreun secret de-al lui Plabos? grohăi Hitisshul nemai-ascunzîndu-și pofta și împrôscîndu-l iar cu sucule dulce și cleios.

— Plabos? tresări Donasa.

— Nici el nu-l știa, Domnia Ta. E primul meu dar. Cunosco toate secretele lui Plabos și încă o mie în plus, care să vă facă fericit. Sînt aici pentru a vă servi, pentru a vă oferi plăceri pe care nimeni nu le-a mai gustat.

— Plăceri, rețete secrete, plante subacvatice, așa da. Cine ți le-a procurat?

— Eu, Mărite Hitissh. Cunosco viața subacvatică, ceea ce-mi oferă un avantaj asupra oricărui Rețetar, inclusiv asupra lui Plabos. Și totul e aici, adăugă Morminiu ciocnîndu-și fruntea.

— Un ceai subacvatic!

— Din plante subacvatice, Domnia Ta, rectifică Morminiu cu un aer învățat.

— Trebuie să mi-l faci numaidcît, băiete ... Cum ziceai că te cheamă?

Rețetarul își opri un răsuflet de ușurare și rosti cu glas pătrunzător:

— Morminiu, Înălțimea Ta.